

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

14 august 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Constantin Gurschi,

judecători – Constantin Alerguș, Andrei Harghel,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vasile Bolduratu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 aprilie 2013, în cauza penală privindu-l pe

Blîndu Vladislav Vasile, născut la 26.12.1983, originar din or. Bălți, domiciliat mun. Chișinău, str. Ion Pelivan, nr.15, ap.41.

Termenul de examinare a cauzei:

1. 16.07.2012 – 14.02.2013 (prima instanță)
2. 21.03.2013 – 15.04.2013 (instanța de apel)
3. 18.06.2013 – 14.08.2013 (instanța de recurs)

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 14 februarie 2013, pronunțată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Blîndu V. a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.b) CP, fiindu-i stabilită pedeapsa, cu aplicarea prevederilor art.79 CP, sub formă de amendă în mărime de 200 unități convenționale, ce constituie suma de 4000 (patru mii) lei.

Măsura de reprimare în privința inculpatului nu a fost dispusă.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că, la data de 20.04.2012, aproximativ la ora 11:30, Blîndu V., conducând automobilul de model „VW-Caravel” cu n/î K MB 800, pe str. Tudor Vladimirescu, or. Durlleşti, mun. Chișinău din direcția str. Ștefan Vodă spre str. Paris, mun. Chișinău, ajungînd în regiunea stației pentru transport obștesc, care corespunde sectorului de drum cu limita de viteză de 40 km/h, mun. Chișinău, deplasîndu-se pe lîngă un troleibuz ce staționa în stație, nu a respectat întocmai prevederile pct.45 al Regulamentului Circulației Rutiere, conform căruia: „Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținînd permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să

prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră. 2) În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului", precum și prevederile pct.46 lit. (c) RCR, care prevede: „conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza pînă la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lîngă vehicule de rută oprite în stații", și din imprudentă a comis tamponarea pietonului Șatilov O., a.n. 16.07.1941, care traversa partea carosabilului de la stînga spre dreapta relativ mișcări unități de transport. În urma accidentului produs, victimei i-au fost cauzate leziuni corporale calificate ca vătămări corporale grave, ce au dus la decesul ei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura mun.Chișinău, L. Verdeș, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care

Blîndu V. să fie recunoscut vinovat de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.b) CP și stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip deschis și privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În motivarea apelului a indicat că, nu este de acord cu stabilirea pedepsei prin aplicarea prevederilor art.79 CP, atît în privința pedepsei principale, cît și celei complementare, care vine în contradicție cu normele de drept prevăzute de legislator, deoarece careva circumstanțe excepționale nu au fost stabilite în instanța de fond.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 aprilie 2013 s-a admis apelul declarat de procurorul în Procuratura mun.Chișinău, L. Verdeș, casată sentința, în partea stabilirii pedepsei, și pronunță o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului Blîndu V. a fost recunoscut vinovat în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin. (3) lit. b) CP și cu aplicarea art. 364¹ alin.(8) CPP, i s-a stabilit pedeapsa 3 (trei) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 (trei) ani.

În temeiul art.90 CP executarea pedepsei stabilite s-a suspendat condiționat pe un termen de probă de 3 (trei) ani.

Celelalte dispoziții ale sentinței s-au menținut.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că, judecarea cauzei în instanța de fond a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în corespundere cu prevederile art.364¹ CPP, fiind apreciate corect probele prin prisma art.101 CPP, însă pedeapsa stabilită inculpatului au considerat-o prea blîndă, întrucît în cauză nu s-au stabilit circumstanțe excepționale, pentru aplicarea prevederilor art.79 CP. Circumstanțele la care s-a făcut trimitere, se referă la circumstanțele atenuante, prevăzute de art. 76 CP.

La aplicarea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.art.6,7,61,75 CP, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei, și a ajuns la concluzia că, nu este rațional ca acesta să execute real pedeapsa stabilită, dispunînd suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate

inculpatului, cu stabilirea unui termen de probă conform art.90 CP, prin neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în termenul de probă fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procurorul din cadrul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Bolduratu V., solicitând casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei inculpatului, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat p.6) și pct.10) alin.(1) art.427 CPP, precum că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, și anume, pedeapsa stabilită inculpatului Blîndu V. cu suspendarea condiționată, aplicînd prevederile art.90 CP, ignoră totalmente principiul individualizării pedepsei penale și vine în contradicție cu dispozițiile pct.3 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.16 din 31.05.2004, care prevede că, instanța de judecată aplică pedeapsa, luînd în considerație caracterul și gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, personalitatea vinovatului, caracterul prejudiciului și mărimea daunei cauzate, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținîndu-se cont de influența pedepsei asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei lui.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) CPP, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) CPP, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

7.1. Recurentul invocă p.6) alin.(1) art.427 CPP - „*instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*”, în ce privește pedeapsa stabilită inculpatului atât de instanța de fond, precum și de instanța de apel, și pct.10) al aceluiași articol – „*s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*”.

Din partea motivantă a deciziei, Colegiul constată că, instanța de apel s-a pronunțat asupra motivului invocat de către procuror în cererea de apel, în latura stabilirii pedepsei penale în privința inculpatului, cu aplicarea prevederilor art.79 CP, constatînd că, instanța de fond incorect a considerat ca circumstanțe excepționale circumstanțele atenuate, prevăzute de art.76 CP, faptul că, persoana a săvârșit pentru prima dată o infracțiune din imprudență, este unicul întreținător al familiei, unica sursă de existență a inculpatului este venitul obținut de pe urma exploatării mijlocului de transport.

Această eroare admisă de instanța de fond, a fost corectată de instanța de apel prin decizia sa cu motivarea respectivă, prin individualizarea pedepsei.

7.2. Colegiul menționează că, potrivit prevederilor art.75 CP, prin *criterii generale de individualizare a pedepsei* se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art.61 CP, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Colegiul reiterează faptul că, judecarea cauzei penale a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate și cu respectarea prevederilor art.364¹ CPP, și potrivit pct.(8) al acestui articol, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Acest fapt a fost menționat în decizia instanței de apel, cu motivarea respectivă privind reducerea limitelor minime și maxime de pedeapsă cu o treime din sancțiunea art.264 alin.(3) lit.b) CP - de la 3 la 7 ani închisoare, fiind stabilită o nouă limită minimă și maximă de pedeapsă sub formă de închisoare, care este de la 2 până la 4 ani 8 luni. Deci, instanța de apel i-a stabilit pedeapsa în aceste limite cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, luând în considerație, circumstanțe atenuante - recunoașterea vinovăției, căința sinceră în cele comise, comportamentul victimei, tranzacția de împăcare încheiată între Blîndu V. și reprezentantul legal al decedatului, conform căreia inculpatul a recuperat în mod benevol daunele materiale și morale cauzate familiei decedatului în urma accidentului produs, lipsa pretențiilor succesorului victimei față de făptaș.

Potrivit prevederilor art.90 CP, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd numai de cît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvîrși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Or, instituția suspendării condiționate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare

